

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי ישראל בדולח ז"ל

בן מרדכי ורחל

נולד בתל אביב

בתאריך כ"ב בתשרי תרפ"ד, 2/10/1923

שרת ב"הגנה"

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ"ד באייר תש"ח, 2/6/1948

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 8 שורה: 3 קבר: 6

בן 25 בנופלו

קורות חיים

בן רחל ומרדכי, נולד ביום כ"ב בתשרי תרפ"ד (2.10.1923), בתל-אביב. ישראל למד בבית-הספר העממי ברמת גן, המשיך ללמוד בבית-הספר הימי בחיפה, היה מתלמידי המחזור הראשון בבית-הספר והתכונן להמשיך בלימודיו באמריקה, מאחר שנתקבל למכון קרנגי שבארצות-הברית. היה חבר ה"הגנה" משנת 1938. עבד זמן מה כימאי בחברת "עתיד" ומשם עבר לשמש כנוטר בשדה-התעופה ברמת דויד במשך ארבע שנים.

בשנת 1942 התנדב לפי קריאת הסוכנות לשרת בצי המלכותי הבריטי, תחילה כמלח מן השורה, אך במהרה הגיע לדרגת תת-קצין - V.O.. הצטיין בשירותו וקיבל שני אותות-הצטיינות בריטיים.

בתום מלחמת-העולם השנייה עבר לשרת בצי המסחרי שלנו, עד פרוץ מלחמת-העצמאות בשנת 1947. עם התלקחות הקרבות התנדב לפל"ם, שירת בגבעת אולגה, בקיסריה, השתייך לגדוד "הפורצים" של חטיבת

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

"הראל" והשתתף ב-56 קרבות באזור ירושלים ועוד. ביניהם: מבצע "נחשון", ליווי שיירות בין קרית ענבים לירושלים, שלוש פעמים על הקסטל, כיבוש קולוניה, כיבוש בידו, בית-איכסא, דיר-איוב, הראדאר (בקרב הראשון), סריס, בית-סוריק, בית-מחסיר, הפריצה לעיר העתיקה, שער הגיא, הקסטל ועוד.

במכתבו האחרון אל הוריו כתב: "אני חושב שהכבוד הגדול ביותר שנפל בחלקו של יהודי לוחם לאחר 1800 שנה, הוא להשתתף בכיבוש הר-ציון, לפרוץ את חומת העיר העתיקה ולהתחבר עם יהודיה. את זאת ביצעו חברי וביניהם 'עבדכם הנאמן'". בהתקפה השנייה על משלטי הראדאר שהוחזקו בידי הלגיון, שנערכה ביום 1.6.1948, נפצע קשה, נלקח לבית-החולים "הדסה" בירושלים, נרשם שם כאלמוני ומת למחרת, ביום כ"ד באייר תש"ח (2.6.1948), ונקבר בשייח'-באדר א'.

ביום כ"ח באלול תש"י (10.9.1950) הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל בירושלים.

ביום השנה לנופלו נפתחו בבית הימאים בתל-אביב "חדרי התערוכה הימית" שנקראו על שמו.

א

מעלה-החמישה, 15.5.48

לאהובי היקרים, שלום!

מהתאריך של מכתב זה אתם למדים על רגשותי ברגע זה. אתמול אחר הצהריים האזנתי לנאומו ההיסטורי של בן-גוריון במועצת העם, בו הוגח היסוד למדינת-ישראל. ההתרגשות היתה גדולה. אך הכל הרגישו כי המלאכה עדיין לא נסתיימה. הידיעה כי גם לנו באופן אישי חלק לא קטן באשר הושג בחדשים האחרונים ממלאה את לבנו גאוה שקטה, או, יותר נכון, מה שקוראים אצלנו "אספרי די קור" — — —

זה עתה שמעתי ברדיו שתל-אביב הורעשה. אני מקווה שאצלכם הכל בסדר, אך אני מודאג מאד. כתבו נבמהירות!

ב

מעלה-החמישה, 20.5.48

לאהובי היקרים, שלום!

כשחזרתי מהרציון חיכתה לי באהלי הפתעה חשובה. שני

מכתבים מהבית הנושאים את התאריכים 19.4 ו-10.5 וחבילת השי לפסח.

יום תג הוא לי יום חידוש הקשר עם הבית אחרי הפסקה של למעלה מחדשיים ולאחר כל מה שעבר עלי במשך כל הזמן הגורלי הזה.

— — —

אני מצטער על אשר לא יכולתי לבלות את הפסח בבית כרגיל. בזמן הפסח עשיתי מה שא"צ גרינברג קורא, "להתפלל לשלום ירושלים עם רובה".

— — —

בימים האחרונים עבר עלי מאורע שייחקק בזכרוני לעד. אולי יכעס עלי החבר הנכבד "הצנזור" על ספרי זאת לכם, אך אינני יכול להתאפק. אני חושב שהכבוד הגדול ביותר שנפל בחלקו של יהודי לוחם לאחר 1800 שנה הוא להשתתף בכיבוש הרציון, לפרוץ את חומת העיר העתיקה ולהתחבר עם יהודים. זאת ביצעו חברי וביניהם גם "עבדכם הנאמן".

נשארנו נאמנים לשמנו ("הפורצים") וכן ביצענו את שורת הימננו "ראשונים תמיד אנחנו, אנו, אנו הפ...". ד"ש לכל הקרובים. כתבו במהרה!